

Stafetten

Af Bodil Nielsen - Kennel Setzoníaze

Det er i år 25 år siden, jeg fik min første Siberian Husky. Chukchi Nicko blev født 22. januar 1984. Vi skal dog yderligere 10 år tilbage i tiden, hvor jeg på gågaden i Køge mødte en dame, der var ude at gå tur med 2 huskies. Den dag besluttede jeg, at hvis jeg nogensinde fik mulighed for at have hund, skulle det være en Siberian Husky.

22. juli 1984 er vi nede for at hente Huskygaardens Ozako, med os har vi Chukchi Nicko

I 1980 flyttede jeg til Skive, og af og til når vi var ude at køre, kom vi forbi et hus, hvor vi på afstand kunne se nogle hundegårde. Jeg havde tit lange øjne, for jeg syntes, at hundene oppe ved huset lignede Siberian Huskies. En dag blev min mand, Hans og jeg enige om, at vi ville køre op til huset for at se, om det nu også var de "rigtige" hunde. Det var Grethe Westrings kennel Chukchi. Vi hilste på alle hundene og blev budt indenfor til en god hundesnak og en kop kaffe. Inde i stuen lå gamle men stadig smukke Kien i sin kurv. Efter adskillige besøg hos Grethe blev vi skrevet op til en hvalp. På det tidspunkt, hvor vi besluttede, at vi skulle have en Siberian Husky (og planen var, at vi kun skulle have en hund), var jeg netop flyttet til Skive, og jeg havde endnu ikke fundet noget arbejde, og det var derfor et godt tidspunkt at få en hundehvalp på. Kort tid efter fandt jeg imidlertid arbejde, og nu var gode råd dyre, for vi var kede af, at vores nye hvalp skulle være alene hjemme i mange timer. Grethe Westring fandt løsningen på vores

problem, hun sagde simpelthen: "Jeg ved, hvor I kan få en god hvalp" ... og på den måde lærte vi Elly og Jørgen Hansen at kende. 8. april 1984 var Huskygaardens Ozako blevet født. Nu havde Nicko, kun få måneder efter at vi havde købt ham, allerede fået en lillebror. Det var noget af det bedste, vi havde gjort - de to hvalpe blev uadskillelige.

Vi var ofte på besøg hos Grethe i Trevad, som var en erfaren dame, hvis råd omkring det at have huskies var gode. En dag i efteråret 1984 foreslog hun, at vi skulle køre en tur til Klosterheden ved Holstebro. Hver lørdag mødtes nogle huskyejere deroppe for at køre med deres hunde. Vi syntes, at det lød spændende, og den følgende lørdag kørte hele familien derop, for at opleve det for os på det tidspunkt underlige, - voksne mennesker på små trehjulede vogne med hunde foran! Hans fik en prøvetur med Theis Rasmussen, en garvet huskyejers og musher, og så var vi solgt ... og 2 hvalpe bestilt, 1 hos Grethe, Chukchi Qimmeq og 1 hos Elly og Jørgen, Huskygaardens Qalloq. Nu kørte rouletten, og efter endnu et år var vi en del af den lille faste skare i Klosterheden. Om sommeren var vi ivrige campister, og om vinteren var vi ude med hundene.

Året efter kom Huskygaardens Unik ind i flokken. Unik var skilsmissehund. Vi var på besøg hos Elly og Jørgen, da han blev afleveret, og i samme øjeblik jeg så ham, faldt jeg pladask for ham. Han blev vores 5. han.

Campingliv med huskier

Det var absolut ikke meningen, at der skulle tæver ind i flokken, det ville kun give os uro og ballade - fuldstændig korrekt, men da Grethe Westring ringede og fortalte, at hun havde fået en ung tæve retur, og at hvis vi ikke ville have hende, ville hun blive aflivet i dagen efter, vaklede vi mht. vores synspunkt på ovenstående. Vi kørte ud for at snakke med Grethe, og endte selvfølgelig med at tage Ukaja med os hjem. Det fortrød vi aldrig. Vi lovede Grethe, at vi ville give Kaja P-sprøjter, så hun ikke ville komme i løbetid og derved skabe uro blandt vore hanner. Kaja blev sprøjtet mod løbetid en gang. Denne indsprøjtning virkede i 1½ år, så blev vi enige om, at det skulle hun ikke udsættes for mere, det var unaturligt og formentlig også usundt for hende. Vi ville starte vores egen kennel.

Det var ikke nemt at finde på et godt kennelnavn. Det skulle betyde noget og på samme tid være et navn, som havde en helt speciel betydning for mig. Jeg læste mange bøger, rejsebeskrivelser og leksika, inden jeg fandt det

2004, Setzoníaze's Indian Inca med sine hvalpe

2004/03/17

Johnny Walker av Vargevass-A

rette navn Setzoniazze, som heldigvis ikke var optaget. Hvad det betyder, fremgår af min hjemmeside.

I mellemtiden var Chukchi Bonnie, født i 1988, kommet ind i familien. Hun var en parringshvalp. Grethe havde brugt vores Nicko til en af sine tæver. Som ejere af hanhunden, havde vi lov til at være 1. vælgere til en hvalp; det var aftalen med Grethe. Der kom to tævehvalpe, men så – citat Grethe: " ... men, jeg vil altså have den sort-hvide". Jeg kunne rent personligt bedst lide den mørkegrå, men Hans var lige så stædig som Grethe, så det krævede alle mine overtalelsevner samt en god del diplomati at få mæglet, så Grethe og Hans forblev gode venner, og jeg egentlig fik min vilje. Bonnie blev i en meget ung alder min lederhund i spanDET. Hun var meget, meget dygtig – og en dejlig og smuk husky i det hele taget. Det var en dejlig tid, hvor vi deltog i de fleste løb her i Jylland og i Nordtyskland.

2 af Chukchi Tamaras hvalpe - Chukchi Dane og Chukchi Dina

Næste opgave var at finde en egnet han til Kaja. Vi var enige om, at vi ikke ville bruge en af vores egne hanner, de var for tæt beslægtede med hende. Vi ville også godt køre, og ville derfor gerne finde en han, der forenede arbejdssevne og udseende. Valget faldt på Johnny Walker av Vargevass-A. Johnny var importeret fra Karsten Grønås, Norge af Charlotte og Kjeld Baagøe, Vejle. Parringen lykkedes, og nu skulle vi "bare" vente på resultatet.

Kort tid efter at vi havde fået parret Kaja, skete der desværre det, at Grethe blev syg. Grethes helbred havde i de seneste år været svingende, hun havde taget skade af de lange dage, hvor hun havde arbejdet i dambruget og i det kolde vand. Hun havde imidlertid haft det godt i en lang god periode og var derfor så optimistisk, at hun havde parret 2 tæver, Viivi og Tamara. Tingene tog fart, Grethe blev den 1. maj indlagt på Skive Sygehus og kom i respirator, men efter kort tids sygdom døde

hun. Grethe havde ingen familie. Hun havde indsat Skive Lystfiskerforening som enearvinger til både fast ejendom og hunde, men de havde jo ingen forudsætninger for at tage sig af hundene. Der var en kennelpige Helle på 12 år, som gik op til Grethe hver dag efter skoletid for at hjælpe med at passe hundene. Det ville være en alt for tung opgave for et barn på egen hånd at klare pasningen af hundene, derfor blev Helles forældre Gerda og Børge Halkjær, Elly og Jørgen Hansen samt Hans og jeg, nødt til at tage over. Theis Rasmussen var med på sidelinjen dog uden deltagelse i det praktiske. Gerda og Børge var fantastiske til at tage ansvaret for hundenes daglige pleje på sig, men der skulle skaffes mad og nye hjem til de 8 hunde, som der på det tidspunkt var i kennelen. Ikke mindst de to drægtige tæver, som efterhånden kun havde henholdsvis 2 og 4 uger tilbage af deres drægtighedsperiode. Grethe havde mange venner, men på det tidspunkt, hvor "arbejdshandskerne" skulle tages på,

Chukchi Nicko sammen med sin datter Chukchi Bonnie

var der ikke mange frivillige, der meldte sig under fanerne. Derfor blev enden således at Elly og Jørgen hentede Viivi. Tamara, som var en noget ængstelig tæve, kom hjem til os. Jeg havde altid haft en god kontakt til hende, så det blev min opgave i løbet af de nu knap 4 uger, der var tilbage, før hendes hvalpe skulle komme til verden, at få hende gjort tryk. Bestyrelsen for lystfiskerforeningen havde sagt til Helle, at hun måtte vælge de hunde fra Grethes flok, hun havde lyst til. Helles forældre Gerda og Børge satte en begrænsning ved 2 hunde. Helle valgte Moody Chilkoot og Chukchi Bess (den tidligere omtalte sort-hvide tæve). Helle havde tidligere fremvist Moody

Skimarque Crystal Rose

Claus i Rold med Chukchi Nicko, Chukchi Qimmeq og Huskygaardens Qalloq

på udstillinger, og de to havde et helt unikt venskab. Det var helt fantastisk at se en lille pige fremvise en stor hanhund, som til hver en tid bare kunne rende af sted med hende. Moody travede som en drøm ved siden af hende. Senere fik vi Helle i gang med at køre løb, først som juniormusher sammen med Moody og Bess, og senere da Bess havde fået sit eget kuld hvalpe, blev Helle en meget dygtig og ikke mindst særdeles hurtig musher med sit 3-hundespand. Helle nåede, indtil hun flyttede hjemmefra, at vinde adskillige løb. Det lykkedes os også at skaffe gode hjem til de resterende 4 hunde. Dette var muligvis et sidespring vedr. min stafet, men det har haft stor betydning for min tilværelse med huskies.

Tamaras 7 hvalpe blev født 1.6.1989, og vores eget første kuld hvalpe fra Ukaja blev født 29.6.1989. Kaja fik 5 hvalpe. Det var noget af en ilddåb som ny opdrætter,

Hans med Chukchi Ukaja og Chukchi Nicko

at stå med 12 hvalpe. Næsten hele vores tilværelse stod i hvalpenes tegn, det var meget svært - men samtidig også spændende.

Det lykkedes os at få solgt en del af hvalpene. Fra Tamaras kuld blev bl.a. Chukchi Donkey solgt til Heidi og Knud Schmølz. Vi beholdt selv Chukchi Dane. Selv om Grethe Westring var død, fik vi heldigvis DKK's tilladelse til, at både Viivis og Tamaras hvalpe fik Kennelnavnet Chukchi. Af Ukajas hvalpe beholdt vi de to hanner Setzoniaze's Avanti og Setzoniaze's Archy. De to A-drenge har haft utrolig stor betydning for mig til løb, og i Avanti havde jeg et godt grundmateriale for min videre avl. Nu var hundeflokken blevet noget større, og der blev flere hunde at få i træning. Vi så meget frem til at få de unge hanner i selen. Desværre skulle det ikke gå så godt. Kristi Himmelfartdag 1990 var vi ude til en opvisningskørsel

ved en byfest, og midt under arrangementet faldt Hans om med en blodprop i hjertet. Det var desværre ikke muligt at genoplive ham. Det var en meget tom og uvirkelig fornemmelse - at tage 2 af sted men komme hjem som 1. Nu var der igen mange ting at tage stilling til, hvad med hundene, kan jeg klare huset osv. På det tidspunkt, hvor Hans døde havde vi 22 hunde. Hundene skulle jeg selvfølgelig beholde, men huset måtte jeg gå fra. Hans havde ikke villet have nogen livsforsikring, så jeg stod på bar bund. Det lykkedes mig at finde et gammelt hus, som kunne købes til billige penge. I løbet af en weekend fik jeg ved gode venners hjælp bygget hundegårde, tapetseret stuen og i det hele taget gjort

Rasmus i Klosterheden med Sezoniaze's Avanti, Chukchi Bonnie i front og Setzoniaze's Archy bagerst

huset beboeligt for Rasmus og mig. Det er her jeg bor nu - og trives. Heldigvis lykkedes det mig også at blive i stand til at beholde hundene.

Min ældste søn Claus var for længst flyttet hjemmefra og boede i København, Rasmus var 16 år og gik stadig i skole. Han var flink til at hjælpe med hundene. Vi var også fælles om træningen, og han blev en ivrig musher. Rasmus og jeg havde lidt "interne slagsmål" om, hvem der skulle køre de bedste spand til løbene. Vi trænede et 6 hunde-spand og et 4 hunde-spand. Det gik som regel sådan, at Rasmus vandt, men det var også helt i orden. Det var jo en gulerod for ham og samtidig meget vigtigt for mig at bevare hans interesse - og ikke

Gåturs-arrangement ved Hald, Viborg

Træning ved Flyndersø

mindst hans hjælp til at få hverdagen til at fungere. Vi var meget ihærdige med træningen af hundene og opnåede begge gode resultater og mange 1. pladser. Jeg blev bl.a. klubmester på vogn i 6-hunde klassen (det var et af de få løb, hvor jeg selv "fik lov" til at deltage med vores største spand), og det var Chukchi Bonnie sammen med Setzoniazé's Avanti og Setzoniazé's Archy der var hovedaktørerne i mit spand. Da Rasmus flyttede hjemmefra og derfor ikke længere kunne hjælpe mig ved træningen, var jeg desværre tvunget til at stoppe med mine løbsaktiviteter.

På udstillingsfronten har jeg også opnået gode resultater, jeg har haft flere danske champions. Jeg udstiller gerne men ikke så meget, der er ikke penge til det. Jeg nyder meget at være på udstilling, det sociale samvær er vigtigt. Det, der tæller mest for mig, er hverdagen med hundene.

kunne mønstre større konkurrence med flere deltagere, hos dem betød det ikke noget, om hundene havde de "rigtige" stamtavler – eller slet ingen stamtavle. DSHK's medlemstal faldt drastisk i den periode, og der var megen snak om, hvorvidt Huskyklubben overhovedet kunne overleve denne kritiske situation, (vi er her da endnu, selv om medlemstallet ikke er oppe i tidligere tiders antal). Det kunne jeg ikke sidde overhøring, selvfølgelig skulle Huskyklubben have løb, og hvis ikke der var nogen af de gamle garvede sportsudvalgsmedlemmer, der ville tilrettelægge løb, måtte de yngre og uerfarne

Skimarque River of Ice

Til Løb I Gludsted

I de fleste af årene med Siberian Huskies har jeg været aktiv i DSHK. Allerede i 1987 blev jeg medlem af arrangementsudvalget i Jylland. De første par år som menigt medlem, men de fleste af årene – i alt ca. 17 år, var jeg formand. I den periode stod jeg som arrangør af samtlige klubudstillinger i Jylland bl.a. udstillingen i Skive, som jeg stod for i mere end 15 år i træk. Vi lavede også mange andre arrangementer. Hvert år havde vi en gåtur med hunde i et naturskønt område rundt om i Jylland, det var en meget attraktiv begivenhed med stor tilslutning. I forårssæsonen havde vi også ringtræningsarrangementer. Dyr lægeaftener, hvor der blev taget forskellige aktuelle emner op bl.a. HD, kunne også få folk til at mødes. Senere blev jeg i perioden 1989 – 91 også medlem af Sportsudvalget i Jylland. Det var i den periode Trækhundeklubben og deres løb vandt frem på bekostning af DSHK's løb. Trækhundeklubben

træde til. Jeg har sammen med Knud Schmølz og Jan Pedersen arrangeret mange løb. En kort årrække var der ikke mange løbsdeltagere, men de trofaste holdt gang i butikken og heldigvis vendte udviklingen, så der igen er gang i løbene.

I 1993 blev jeg valgt ind i DSHK's bestyrelse, hvor jeg sad til 1998 og igen fra 2000 – 2001. Det er meget spændende at være med i bestyrelsesarbejdet. Hans var i en årrække også medlem af DSHK's bestyrelse, hvor han var kasserer.

2003 blev et år, jeg tænker tilbage på med stor glæde. Jeg skulle finde en dommer til årets udstilling i Skive. Jeg var meget opsat på at prøve noget nyt og havde fået anbefalet en skotsk dommer. Jeg kontaktede hende, men af helbredsmæssige årsager måtte hun sige nej.

Chukchi Ukaja, født 1986

Setzoniaze's Avanti, født 1989

Hun henviste mig i stedet til Jenny Manley som bor i den sydlige del af England. Jeg kontaktede hende, sprang lige ud i det - og inviterede hende til efter udstillingen at blive et par dage, som min private gæst. Jeg ville gerne vise hende nogle flere af de smukke danske Siberian Huskies. Bagefter tænkte jeg, pyha, hvad har du kastet dig ud i, du kender overhovedet ikke noget til hende. Alle mine betænkeligheder blev gjort til skamme, Jenny og jeg er jævnaldrende ... sådan da - vi har samme form for humor og ikke mindst samme syn på racen Siberian Husky. Det er siden blevet til mange besøg her, og jeg har også været flere gange i England hos hende. Vores børn er jævnaldrende, og de er alle simpelthen blevet min engelske familie. Jeg har importeret 3 hunde fra

Setzoniaze's Billie født 1992

hendes kennel. Skimarque Crystal Rose (Rosa) som Jenny selv kom herover med, Skimarque River of Ice (Icy) var jeg selv ovre for at hente, og senest har Jenny haft Skimarque Silver Ice Wolf med herover. I dag har jeg 10 hunde.

Rosa og Icy har haft stor betydning for min avl. Jennys hundes blodlinjer passer utrolig godt til mine hunde. De to tæver er begge blevet parret med min han Setzoniaze's Jackpot of Inca, med nogle smukke og intelligente hvalpe til resultat. I de seneste år har jeg haft et kuld hvalp om året. Lige nu går jeg og venter på, at Setzoniaze's Kiisa skal komme i løbetid. Når hun er klar, skal hun parres med Huskygaardens Farioque. Nogle af de bedste tidspunkter med hundene, er når jeg har hvalpe. I den tid føles det nærmest, som mit hus har svingdøre og

summer af liv. I min avl har jeg arbejdet meget med mine egne hjemmeopdrættede tæver, og ved behov har jeg været ude for at købe mig til en parring. Jeg synes, det er spændende at se, hvad man selv kan avle sig frem til. Jeg bestræber mig på, at mine hvalpe skal ligge midt i standarden for Siberian Husky.

Sommeren 2008 forsøgte jeg for første gang at holde hvalpetræf. Det blev en dejlig dag, hvor rigtig mange af mine hvalpekøbere sammen med deres hunde mødte op og gav mig en fantastisk dag. Jeg vil helt sikkert holde hvalpetræf en anden gang, men det er min overbevisning, at der nok skal gå et par år imellem, så måske i sommeren 2010! Det er rart, at have noget at se frem til og som skal planlægges.

De 25 år har ikke altid været en dans på roser, og jeg

Setzoniaze's Jackpot of Inca, født 2004

har nogen gange tænkt, om det var det værd, men kærligheden til hundene var vist mig, at det var det.

Mine største ønsker for DSHK's fremtid er en rummelig klub, hvor der plads til alle, hvor ingen ser skævt til hinanden, og hvor hundene og fællesskabet blandt medlemmerne er det, der vejer tungest.

Jeg sender stafetten videre til Maria Trabjerg og Michael Laursen.

Bodil Nielsen

Setzoniaze's Lady Grey of Ice'nJack, født 2006

